

“Ni podia crear una dona xerrameca ni ho volia fer; no l’hauria dominada”

Lluís Oliván Sibat (Lliçà de Munt, Vallès Oriental, 1968) publica a Columna la novel·la *Un pare possible*, premi Fiter i Rossell del Govern d’Andorra. És professor d’ensenyament secundari i ha publicat les novel·les *El taxidermista* i *El món líquid*.

—Rosa viu la vida sense gaires il·lusions. De sobte li diuen que el pare, que va desaparèixer quan ella era molt petita, va fundar a Mèxic una segona família. Se n’hi va i hi descobreix que aquesta família amaga un drama. El tema de la novel·la seria el de la difícil relació de les persones que conformen una família?

—N’és un. Sobretot el de la dificultat a trobar l’estabilitat i estar-hi conforme. Això li passa a Rosa com a dona, com a fotògrafa i com a esposa. Viu la seva relació amb la parella, amb la professió i amb la vida, amb un cert cinisme. També és el tema de la dificultat de combinar l’estabilitat amb el fet de sentir-se viu. Un altre seria el de la recerca de la identitat, de buscar-la minimitzant els riscos.

—Rosa sembla com si estigués de tornada de tot i això explica la maduresa amb què explica els fets, cosa que dona un to a la novel·la que li va molt bé, no?

—Completament d’acord. Això li dona una certa distància. Al mateix temps que viu les coses, les avalua. Controla les emocions, com intenta controlar la vida.

—A Mèxic l’esperen moltes sorpreses. Però, a més, sempre havíeu de tenir present que la narradora és la que en rep l’impacte i que, per tant, calia treballar a fons les seves reaccions. Com heu tractat en el temps aquests dos àmbits creatius?

—Normalment les novel·les que he fet són en primera persona i allò que treballa més i en primer lloc és la veu narrativa. L’argument, el vaig construir a partir del personatge. Sí que tenia clar el tema del doble i volia jugar a un joc de miralls. En confrontar-te amb un altre pots reflectir-t’hi i veure-hi les teves misèries. El fet que a cada família hi hagi un fill i una filla és buscat.

—El pare té un final tràgic i Rosa descobreix, a més, que els darrers anys de la seva vida va enfrontar-se amb la filla.

Lluís Oliván Sibat publica a Columna la novel·la *Un pare possible*.

Per què aquest drama?

—Hi ha diversos motius. Un és precisament el de jugar al doble i la mitologia familiar. La mare catalana explica al fill, quan el pare ha desaparegut, una història inventada de sang i fetge —la mort del pare— que per al fill acaba essent real com un fet, i és un fet que passarà realment, a Mèxic. Després, perquè amb el drama mexicà, Rosa s’adona que la pèrdua del pare, que inicialment va representar un drama, ha estat una sort. I també m’interessava que el pare no fos un personatge blanc, sinó dur i conflictiu.

—El llibre demostra, com diu Tolstoi, que les famílies desgraciades ho són cadascuna a la seva manera, fins i tot les fundades pel mateix pare.

—Sí. A la família catalana el qui pateix més és el noi, perquè és el gran i va conèixer el pare, a diferència de la seva germana, Rosa, que era molt petita. Tot al contrari que a la família mexicana, on la noia queda profundament marcada pel

pare i en rep fins i tot físicament les agressions, fins al punt que es forma una opinió dels homes en general influïda per l’opinió que té del pare. Rosa queda marcada per l’absència i la seva germana, per la presència.

—Us ha costat de ficar-vos a la pell d’una dona?

—M’hauria costat més de ficar-me a la pell d’un home d’una edat i un context cultural diferents dels meus.

—La narradora no cau en la xerrameca de moltes veus femenines creades per escriptores. Perquè l’autor és un home o perquè és una dona molt madura?

—Jo crec que per la segona raó. Ni podia crear una dona xerrameca ni ho volia fer; no l’hauria poguda dominar. Aquesta maduresa dona més consistència a la novel·la.

—Rosa i el seu germà no tenen grans ambicions. És una indolència pròpia dels nostres dies, oi?

—Sí. Aquest anar fent, fins i tot en el camp artístic, i aquesta sensació que vivim en un món còmode, hi és present, però no m’ho havia plantejat de forma conscient o preferent. D’això, en vaig ser més conscient a *El món líquid*. El títol ja ho indica.

Lluís Bonada